

ŽIVOTOPIS

PŘÍBĚH MARIE DVOŘÁKOVÉ, ROZENÉ HELSELOVÉ

Paní Marie Dvořáková, za svobodna Helselová, se narodila 23. března roku 1932 ve Vlašimi. Později se rodina přestěhovala do Kropáčovy Vrutice poblíž Mělníka. Šlo o dělnickou rodinu s šesti dětmi, z nichž jedno zemřelo již ve svých šesti letech.

Po začátku války se její tatínek zapojil do protifašistického odboje, proto ho brzy zatkl gestapo a odvezlo do koncentračního tábora (prošel Dachau, Mauthausenem, káznici v Lipsku). Výchova a starost o děti zůstala na mamince. Ta situaci bohužel nemohla zvládnout, z toho důvodu byli čtyři mladší sourozenci umístěni do Klementova sirotčince v Mladé Boleslavi, ji si jako nejstarší vzali k sobě prarodiče z maminičiny strany. Babička s dědečkem ji vychovávali až do třinácti let, po tu dobu také absolvovala školní docházku.

Na konci války, v květnu roku 1945, se otec paní Dvořákové vrátil šťastně z koncentračního tábora a jako protifašistický bojovník si mohl v pohraničí přednostně vybrat volný dům. Jeho volba padla na Jiřetín pod Jedlovou, kde získal i místo nočního hlídače v Precioze. Téměř čtrnáctiletá Marie šla do pohraničí s otcem, maminka se odmítla přestěhovat a zůstala s ostatními dětmi ve vnitrozemí. Brzy bohužel onemocněla, přišla o nohu a předčasně zemřela.

Tatínek se brzy po válce rozhodl jít hledat na území bývalé německé říše provinilé fašisty. Jelikož byla Marie nezletilá, nemohla delší dobu zůstat v jiřetínském domku sama. Naštěstí se jí ujala rodina Marouskových, u níž bydlela asi čtvrt roku v Horním Podluží. Poté dostala od Velvety, kde už v té době pracovala, v Horním Podluží svůj byt, jelikož se rozhodla postarat se po maminičině smrti i o své čtyři sourozence.

Původně si paní Dvořáková přála stát se švadlenou, ale vyučila se v obchodě. Ve Velvetě v Horním Podluží nakonec pracovala jako tkadlena, postupně se vypracovala až na kvalitářku.

S manželem se seznámila v Horním Podluží při společenské zábavě. Měli spolu dvě děti, syna Stanislava a dceru Danu. Nejprve bydleli u manželových rodičů, poté dostali od Národního výboru ve Varnsdorfu k bydlení nevyhovující stavbu, kterou manžel, pracující jako stavbyvedoucí, dokázal přebudovat na

pěkný domek. V něm bydlí paní Dvořáková se svým synem, který se o ni nyní stará, dodnes. V šestačtyřiceti letech ovdověla, poté už se nevdala a sama pečovala o rodinu.

Vzhledem k tomu, že byl její otec perzekvován i za komunistického režimu (vězněn na Mírově, v Jáchymově), s radostí a nadějami přivítala změnu režimu v roce 1989.

V dětství ji lákala hra na housle, což jí nebylo z finančních důvodů dopřáno. Ráda četla, cvičila, v dospělosti chodila na turistiku s KČT, tancovala, bavila se s přáteli. I přes svůj vysoký věk stále sleduje dění u nás i ve světě a o vše se zajímá. Nejvíce ji těší děti a vnoučata. Ráda jim vaří to, co jim chutná, její specialitou jsou zejména vyhlášené tvarohové, povidlové a šimlové buchty.

Motto:

„Já bych jim přála, aby nemuseli trpět, aby se měli lidi rádi, aby měli práci, aby se nemuseli bát o práci... a celkově, aby byl mír na světě.“

Použité zdroje:

- nahrávka rozhovoru s paní Dvořákovou

Zpracovali: Yvona Cihlářová, Marie Hanzalíková, Natálie Holubová, Šimon Makeš, Vilém Rýdl ze ZŠ Varnsdorf, Edisonova 2821, pod vedením paní učitelek Hany Vaňkové a Jindry Zíkové